

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **RNDr. S. Š.**, zastoupený JUDr. Emilem Flegem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2024, č. j. JMK 124750/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2025, č. j. 34 A 33/2024-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká posouzení, zda bylo obviněnému z přestupku řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání v řízení o přestupku ve smyslu § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Obviněný doručení zpochybnil tvrzením, že předvolání, které mu bylo doručováno do vlastních rukou, převzala od poštovního doručovatele jiná osoba.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) byl příkazem Magistrátu města Brna (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 30. 11. 2023, č. j. OPD-42845/23-9, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 12. 2023. Přestupku se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 20. 9. 2023 v 10:38 hodin v Brně na pozemní komunikaci mezi ulicemi Tábor a Šumavská (směrem k centru do města) jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 13 km/h. Tím porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4

zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

[3] Proti shora označenému příkazu podal stěžovatel odpor, načež prvostupňový správní orgán v řízení o přestupku pokračoval a stěžovatele předvolal k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 29. 4. 2024. Předvolání ze dne 25. 3. 2024, č. j. OPD-42845/23-12, bylo stěžovateli adresováno do vlastních rukou a podle údajů na doručence mu bylo doručeno dne 27. 3. 2024. Jelikož se stěžovatel bez řádné omluvy nedostavil, ústní jednání se konalo v jeho nepřítomnosti. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 6. 6. 2024, č. j. OPD-42845/23-15, byl stěžovatel znovu uznán vinným ze spáchání stejného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

[4] Stěžovatel poté, co dne 25. 6. 2024 nahlížel do spisu, podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž mimo jiné zpochybnil doručení předvolání. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[5] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného. Možnost, že by předvolání bylo doručeno K. Š., otci stěžovatele, oproti jeho podpisu a předložení občanského průkazu, označil za velmi nepravděpodobnou. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že na doručence předvolání je ručně napsáno jméno stěžovatele jako příjemce a na k tomu určeném místě je také jeho podpis (č. l. 12 správního spisu). Podpis rámcově odpovídá podpisu na doručence rozhodnutí žalovaného (č. l. 28 správního spisu), který je nepochybně podpisem stěžovatele. Stěžovatel totiž nezpochybňuje, že by mu toto rozhodnutí nebylo doručeno. To dokládá i jím doložená kopie rozhodnutí žalovaného obsahující poznámku: „*Převzal jsem 13. 9. 2024 bez OP a s mým podpisem*“ (č. l. 9 spisu krajského soudu). Ze samotné doručanky plyne, že rozhodnutí žalovaného bylo předáno stěžovateli, neboť v kolonce „*vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem*“ je uvedeno „*osobně*“. Krajský soud dodal, že podpisy stěžovatele na doručenkách jsou si podobné a lze je charakterizovat jako poměrně abstraktní se zřetelným prvním písmenem „Š“. Uznal nicméně, že tyto podpisy se liší od podpisů na jiných listinách ve správním spisu.

[6] Skutkové tvrzení o tom, že předvolání převzala jiná osoba, stěžovatel nijak neupřesnil. Nesdělil bližší okolnosti údajného doručení předvolání jeho otci, ani kde se v okamžiku doručení nacházel a z jakého důvodu nemohl předvolání převzít osobně či jaké jsou obecně poměry doručování v místě bydliště. Stěžovatel mohl správnost údajů uvedených na doručence zpochybnit již poté, co nahlédl do spisu. Případně mohl dodání zásilky reklamovat u poštovního doručovatele, kterým byla Česká pošta, s.p. (dále jen „Česká pošta“). Nic z toho ale neučinil.

[7] Ve vztahu k návrhu stěžovatele, aby si krajský soud vyžádal a jako důkaz provedl veškeré písemnosti dokládající doručení předvolání u České pošty a tyto následně provedl jako důkaz, krajský soud uvedl, že je povinností poštovního doručovatele doručit zásilku osobě předepsaným způsobem. K tomu je poštovní doručovatel oprávněn zjišťovat totožnost adresáta a osob, které jsou oprávněny písemnost převzít (§ 19 odst. 8 správního řádu), nikoli však zaznamenávat si číslo občanského průkazu. Navrhovaný důkaz by proto nemohl skutkovou verzi předkládanou stěžovatelem podpořit.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Tvrdí, že předvolání k ústnímu jednání mu nikdy nebylo doručeno. Teprve po doručení prvostupňového rozhodnutí dotazováním mezi členy domácnosti zjistil, že předvolání bylo doručeno jeho otci oproti jeho podpisu a předložení občanského průkazu, jehož číslo si poštovní doručovatelka zapsala. S obsahem předvolání nebyl seznámen a nedozvěděl se o něm. V důsledku nepřítomnosti na ústním jednání byl nezákonně zkrácen na právu na obhajobu. Nebyl ani vyzván k vyjádření se k podkladům.

[9] I když stěžovatel uvedl, že mu předvolání doručeno nebylo, podpis není jeho a od jeho podpisů se liší, krajský soud neprovedl jím navrhovaný důkaz doložením podpisu a čísla občanského průkazu osoby, která předvolání převzala. Své rozhodnutí fakticky postavil pouze na spekulacích vykládaných účelově v neprospěch stěžovatele, že převzetí zásilky stěžovatelem dokazuje bez dalšího už jen přítomnost jeho jména na doručence předvolání. To, že doručovatelé České pošty nejsou povinni si zaznamenávat číslo občanského průkazu osoby, které je zásilka předána, nevylučuje existenci takové ustálené a prakticky bezvýhradně dodržované praxe. Může jít o jedinou praktickou možnost, jak zpětně prokázat (ne)vydání zásilky oprávněnému příjemci.

[10] Není jasné, jak by mohl stěžovatel sdělit, kde se v okamžik doručení nacházel, jestliže nikdo tento okamžik nezná. Nemohl znát ani okolnosti doručení předvolání jiné osobě, u něhož z logiky věci nebyl přítomen. Taktéž nejsou relevantní obecné poměry doručování v místě jeho bydliště. Stěžovatel po skončení řízení o žalobě požádal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, Českou poštu, o zaslání „1) kopie veškerých dokladů stvrzujících doručení zásilky s podacím číslem RR914428329CZ; 2) sdělení čísla občanského průkazu, kterým se prokázala osoba, jež zásilku převzala“. Ta reagovala odpovědí z 29. 9. 2025 a zasláním kopie potvrzení o převzetí zásilky, která prokazuje, že si zásilku ve skutečnosti převzala jeho matka, jak vyplývá z podpisu příjemce, jakož i čísla jejího občanského průkazu. Tím stěžovatel vyvrátil, že převzetí zásilky bylo prokázáno doručenkou předvolání.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Ve zbytku odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a napadeného rozsudku a na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[13] Pro posouzení procesních předpokladů, za nichž lze kasační stížnost věcně projednat, má význam, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí ve věci přestupku, za

kteřý zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč. O takovéto žalobě je podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat specializovaný samosoudce. Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským (městským) soudem rozhodoval samosoudce a která „svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, je podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[14] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy (např. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11]).

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] Podstatou námítky stěžovatele je zpochybnění doručení předvolání k ústnímu jednání. Nejvyšší správní soud podotýká, že toto předvolání (§ 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky) bylo stěžovateli doručováno do vlastních rukou (§ 19 odst. 5 a § 59 správního řádu). Součástí správního spisu je doručka předvolání. Podle ustálené judikatury ten, kdo hodlá doručení písemnosti úspěšně zpochybnit, musí předložit skutková tvrzení, která vytváří věrohodnou verzi reality, že zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005-82, č. 1327/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007-359, či ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 As 97/2013-22). Musí tvrdit konkrétní důvody, pro které měla být řádně vyplněná doručka podepsaná někým jiným. Teprve takovou skutkovou verzi by soud mohl konfrontovat se skutkovým stavem založeným na údajích uvedených na doručce, svědčících ve prospěch řádného doručení (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 97/2011-38, odst. [12], či ze dne 21. 12. 2023, č. j. 3 As 362/2021-51, odst. [30]). Byla by totiž způsobila vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce a stát se tak předmětem dokazování ve správním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61).

[17] Krajský soud zdůraznil, že poštovní doručovatel byl při doručování oprávněn zjišťovat totožnost adresáta, případně osoby, která za něj byla oprávněna písemnost převzít (§ 19 odst. 8 správního řádu). V napadeném rozsudku se zabýval tvrzením stěžovatele o chybném doručení předvolání jeho otci, s ohledem na obsah správního spisu však takovou možnost označil za velmi nepravděpodobnou. Krajský soud nepřehlédl také odlišnosti podpisu příjemce na doručce předvolání s jinými podpisy ve správním spisu. Podpis na doručce nicméně shledal rámcově odpovídajícím podpisu na doručce rozhodnutí žalovaného, kterou stěžovatel nijak nezpochybnil. Obecně zároveň platí, že pouhý poukaz na odlišnost podpisu na doručce adresáta, jemuž je zásilka určena, sám o sobě nevylučuje, že stěžovatel doručku podepsal, resp. písemnost převzal (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 65/2009-61, či ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016-27, odst. [31]).

pokračování

[18] Pro posouzení věci tak bylo rozhodné, zda stěžovatel tvrdil konkrétní skutečnosti, které by závěr o převzetí zásilky jeho otcem podporovaly. Ten v žalobě pouze uvedl, že dotazováním mezi členy rodiny zjistil, že předvolání bylo poštovní doručovatelkou předáno jeho otci, a to oproti jeho podpisu a předložení občanského průkazu. Jeho tvrzení ale nenabízí žádné vysvětlení, z jakého důvodu by měla mít poštovní doručovatelka zaznamenáno číslo občanského průkazu otce stěžovatele, zatímco na doručence je uvedeno jméno stěžovatele, které není s jménem jeho otce totožné. Nejenže by příslušná poštovní doručovatelka musela vědět, že předává zásilku osobě odlišné od adresáta, nýbrž by také musela do doručanky vyplnit totožnost příjemce v rozporu s realitou. Za této situace krajský soud neměl důvod provádět další dokazování za účelem posouzení řádného doručení předvolání stěžovateli. K potvrzení o převzetí zásilky, které si stěžovatel vyžádal na základě zákona o svobodném přístupu k informacím a předložil v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud pouze poznamenává, že se zjevně netýká žádné z písemností obsažených ve správním spisu, a tudíž nemá ve vztahu k posouzení doručení předvolání žádný význam.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ve věci nevyvstala žádná objektivní pochybnost, která by měla krajský soud vést k závěru, že předvolání stěžovateli nebylo řádně doručeno. Nebylo zjištěno žádné pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. V dosavadní judikatuře již byly řešeny právní otázky, které byly rozhodné pro rozhodnutí krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost jde totiž o zjednodušený meritorní přezkum napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. se neuplatní. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch a nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice úspěch měl, v tomto řízení mu ale žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Náhrada nákladů řízení mu nebyla přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2026

JUDr. Radan Malík

předseda senátu